

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de November 1902.

5lde Aargang.

Kirkens 73. Halvaars-Konference,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 4., 5. og 6. Oktober 1902.

Første Dag.

Den sædvanlige Efteraarskonference aabnedes i Tabernaklet Lørdag den 4. Oktober om Formiddagen Kl. 10 under stor Tilstrømning. Præsident Joseph F. Smith præsiderede.

Af Kirkens almindelige Autoriteter vare følgende tilstede: Det Første Præsidentskab: Joseph F. Smith, John R. Winder og Anthon G. Lund. Af Apostlene: John Henry Smith, George Teasdale, Marriner W. Merrill, Matthias F. Cowley, Abraham D. Woodruff, Rudger Clawson, Reed Smoot og Hyrum M. Smith. Den præsidierende Patriark John Smith. Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Seymor B. Young, Brigham H. Roberts, George Reynolds, Jonathan G. Kimball, Hulon S. Wells og Joseph W. McMurrin. Den præsidierende Biskop William B. Preston og hans to Raadgivere Robert T. Burton og Orrin P. Miller.

Præsident Joseph F. Smith bød de Forsamlede hjertelig velkommen og udtrykte sin Glæde over den store Tilslutning til Konferencen. Han ønskede, saa meget som Tiden tillod det, at give saavel Missions- som Stavspræsidenterne en Lejlighed til at berette Tilstanden om hver sin Virkefæds og forøvrigt meddele deres Indtryk, som Guds Aand maatte lede dem. Herren havde beskyttet sit Israel, og til Trods for den ualmindelige Tørke kunde de Hellige se sig saa rigeligt velsignede, at der ikke behøvede at være Tale om Nød iblandt dem. Tiendeydelsen var

lige saa betydelig som tidligere Aar, og han haabede, at Kirkens Medlemmer stedse vilde vise deres Nidkærhed i Opfyldelsen af denne Lov; thi det store Formaal, Herren havde i Sigte med dette Bærk, krævede Nidker til dets Gjennemførelse. Tempelne burde holdes i en god Tilstand, og han udtalte det Haab, at Tiden snart vilde komme, da deres Opførelse kunde finde Sted i disse Landsdele, der ere saa fjerntliggende fra Herrens Helligdomme, at Sødfkende ofte maatte rejse fra 500 til 1000 Mile for at udføre Tempel-Ordinanser.

Ældste Joseph E. Robinson, Præsident over Kalifornia-Missionen, berettede om Arbejdet dersteds. Missionen talte ca. 600 Medlemmer og gjorde stadig Fremskridt. De fleste af Missionærerne vare unge Mænd, der besad den samme brændende Iver og Nidkærhed for Bærkets Fremgang, som besjælede deres Fædre.

Ældste Ephraim H. Nye, Præsident over Sydstaternes Mission, sagde, at der fandtes 90 Ældster der til at udføre Herrens Gjerning, men ønskede, at dette Antal maatte fordobles.

Ældste Ben E. Rich, Præsident over Mellemstaternes Mission, hentydede til en nylig begaaet Forbrydelse i New-York, og at man paa enkelte Steder havde søgt at lægge Skylden herfor over paa Kirken og dens Lærdomme under Betragtning af, at den mistænkte Forbryders Fader var et Medlem af Kirken. De Sidste-Dages Helliges Tro og Anskuelser om Blodsudgydelse afvige ikke fra den øvrige Verdens. Den, som udgyder et andet Mennekses Blod, skal ved Menneftet have sit Blod udgydt. Taleren var fra sin Barndom bleven lært at betragte Mord som den største og mest afskyelige af alle Synder.

Ældste J. A. McRae, Præsident over Colorado-Missionen, bemærkede, at Høsten var stor, men Arbejderne saa. Endskjønt Ældsterne havde arbejdet under mange ugunstige Omstændigheder, havde de dog set sig i Stand til at prædike Evangeliet til Tusinder. Maaden, hvorpaa Utahs Ungdom blev undervist og opdraget i Kirkens Lærdomme, havde vundet særligt Bifald hos mange.

Apostel Hyrum M. Smith talte om, hvor nødvendigt det var for Verden at høre vort Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse; men det var fuldt saa nødvendigt, at de, som allerede havde sluttet Pakt med Gud, forbleve trofaste indtil Døden. Det var sørgeligt, at de Hellige bleve bagtalte og beløjede uretfærdigt; men saaledes var det jo ogsaa Tilfældet i Jesu Dage.

Præsident Joseph F. Smith sluttede derpaa Talernes Række med at udtrykke sig om nogle Formaliteter, som burde gjøre sig gjældende ved Forsamlingernes Afholdelse.

Lørdag Eftermiddag Kl. 2.

Ældste J. G. Duffin, Præsident over Sydveststaternes Mission, omtalte et Besøg, han for nylig havde aflagt i Carthage Fængsel, hvor

Profeten Joseph og hans Broder Hyrum maatte lide Martyr døden ved deres modige Optræden for Sandhedens Sag. Han sølte sig meget bevæget ved hin Lejlighed under disse Omgivelser og aflagde et Løfte for Gud om at hellige sit Liv for hans Værks Fremme.

Ældste Asahel H. Woodruff, Præsident over Nordstaternes Mission, meldte, at denne indbefattede Staterne Michigan, Indiana, Illinois, Iowa, Wisconsin Minnesota; 100 Ældster arbejdede som Missionærer dersteds. Der var i Løbet af de sidste Maaneder uddelt 8000 Skrifter, og mange Møder vare afholdte. De Hellige holdt sig nær til Gud, gik til Møde og betalte deres Tiende; i det hele var der de bedste Udfigter for Fremtiden.

Ældste Nephi Pratt, Præsident over Nordveststaternes Mission, forklarede Omfanget af denne Missionsmark og fortalte, at han i Forening med sine Medarbejdere særlig havde lagt Vægt paa at belære Folket om Joseph Smiths Liv og hans betydningsfulde Mission. De havde ogsaa gjort det til deres Opgave at advare Folket om Guds Straffedomme, der, til et Tegn paa Kristi anden Tilfommelse, skulde ramme Jordens Indbyggere.

Apostel John Henry Smith gav en interessant Beretning om sin Rejse i de østlige Stater. Han omtalte en Mængde Oplevelser og Sagtagelser, der tydelig lod forstaa, at mange af Landets fremragende Mænd nærrede gode Tanker om de Sidste-Dages Hellige.

Anden Dag.

Moderne Søndag den 5. Oktober aabnedes om Formiddagen Kl. 10. Apostel Reed Smoot sølte sig opløstet ved Synet af saa mange Sidste-Dages Hellige og takkede Gud for, at han var i fuld Harmoni med Kirkens Ledere; i lige Maade haabede han, at den samme Aand maatte gjøre sig gjældende hos enhver af Kirkens Medlemmer. Med Stolthed havde han lyttet til Gaarsdagens Talere, som hovedsagelig vare unge Mænd, og dog havde de haaret saa kraftige og trofaste Vidnesbyrd til Sandhedens Sag. I sin Omtale af Fasteofringen henførte han til den Tanke hos Nogle, at de ikke behøvede at se efter Fasteofringen med den samme Flid som ellers, naar der ingen Fattige var i deres Ward; men gjorde opmærksom paa Følgerne af denne Wildfarelse, thi selv om Nøden var afværget et Sted, kunde Hjælpen gjøres nødvendig andre Steder.

Ældste Anthony W. Jvins, Præsident over Suarez Stab, Mexico, sagde, at af de 12,000,000 Indbyggere i Mexico vare 9,000,000 fuldblods Indianere. Dog vare ingen særlige Foranstaltninger gjorte for at ombvende disse; men der burde udsendes Missionærer til at organisere nye Grene i forskjellige Dele af Landet. Omtrent 200 af dette Folk havde antaget Evangeliet. Den største Del af Folket vare fattige,

men af en dyb religiøs Natur. Profetierne om Lamaniterne gik i Opfyldelse; og det vilde være nødvendigt at fuldende det store Værk iblandt dem, thi det var allerede i fuld Gang.

Ældste Samuel E. Wolley, Præsident over Sandwich-Øernes Mission, sagde, at han havde præsideret over denne Mission i syv Aar, og i dette Tidsrum havde 2000 Personer annammet Evangeliet. Paa en af Øerne havde Kirken anlagt en Sukkerplantage, som indbragte saa store Midler, at denne alene var i Stand til at opholde Missionen.

Ældste Heber S. Allen, Præsident over Alberta Stav, Canada, talte om, da de Sidste-Dages Hellige nedsatte sig i Canada for 15 Aar siden. De første Aar i denne Landsdel havde været rige paa Prøver og Skuffelser. Regjeringen havde næret stor Mistænksomhed ved de Helliges Indvandring, og disse maatte vente i over 6 Maaneder, inden de fik officiel Tilladelse til at danne et Aktieselskab med den lille Kapital af \$ 10,000, som brugtes til Oprettelse af en almindelig Forbrugsforretning. De fleste af Folkene i Alberta Stav vare unge, og dog var det sjældent, at der opkom Synd imellem dem af alvorlig Beskaffenhed; tillige vare de Hellige der nogle af de bedste Tiendehdere i Kirken. Han formente, at Canada var en god Plads for dem, som ikke havde deres egne Hjem i Utah. Han haabede ogsaa, at Tiden snart maatte komme, da Folket i denne Landsdel kunde faa deres eget Tempel, saa de ikke behøvede at rejse den lange Vej til Utah for at modtage deres Betsignelser i Herrens Helligdomme.

Præsident Joseph F. Smith udtalte sig om Præsidentstabet i Alberta Stav. Ældste Charles D. Card, som var denne Stavs Pioner, var nu afløst, begrundet paa svageligt Helbred. Han tilraadede de Hellige, som havde deres egne Hjem, at blive, hvor de vare, til Trods for de nye Kolonier, som oprettedes. Nybygderne vilde tage Vare paa sig selv og hovedsagelig blive opbyggede af de unge Mænd, som ikke havde dannet deres egne Hjem paa de gamle Steder.

Ældste William H. Smart, Præsident over Wasatch Stav, berettede Tilstanden dersteds. Landets Veligheden og dets slaaende Lighed med visse Egne i Schweiz havde foranlediget mange af dette Lands Beboere til at nedsætte sig i Wasatch Stav, og han ønskede at sige til deres Ros, at de vare stræbsomme, flittige og gudhengivne Mennesker. Flere af de Bosiddende der, baade Mænd og Kvinder, havde været nær forbundne med Profeten Joseph. Denne Landsdel besad endnu megen Jord, som kunde bringes under Kultivering. Flere Steder var der oprettet Kursus med Klasser for det religiøse Studium, som havde været en værdifuld Hjælp for den aandelige Udvikling. Og det havde været en stor Glæde for ham at høre til dem af de smaa Børn, der indledede deres Klasser med Bøn.

Apostel Abraham D. Woodruff havde tidligere talet Nybyggenes Sag, men han ønskede ved denne Lejlighed at hændrage Opmærksomheden paa de gamle Kolonier. Vi havde bundet et stærkt Fodfæste her; vi havde opdyrket Jorden og gjort den frugtbar, og vi burde ikke opgive det, som vi havde erhvervet os formedelst Flid og Stræbsomhed. Nogle af Brødrene havde været kaldede til at opbygge Pladser, som syntes ufordelagtige at bebo; men saaledes var det ogsaa, da de Hellige første Gang kom til Utah. Men nu, da Landet stod i en blomstrende Tilstand, og andre vare komne her for at opbygge sig Hjem, havde nogle af Folkene solgt deres Ejendomme og vare flyttede til andre Landsdele. Han anmodede Stavspræsidenterne om at tilraade Folket at blive ved deres Gaarde, undtagen de specielt bleve kaldede af Kirkens Autoriteter til at opbygge de nye Kolonier.

Ældste Louis A. Kelsch fra Japan-Missionen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Guds Værk i disse de sidste Dage vilde revolutionere Verden og bringe Jordens Nationer til Enighed i denne Tro. Hvad enten vi vare trofaste eller ikke, saa vilde Gud oprejse Mænd, som vilde udføre dette store og ædle Arbejde. Han havde missioneret blandt Japaneserne i kort Tid. Landet var i Sandhed forunderligt, og i lige Maade var Folket med deres Sprog og Sædvaner. Nogle vare allerede døbte, og Mange havde anmodet om det samme, men Ældsterne havde fundet det hensigtsmæssigt at udsætte det i nogen Tid, indtil de bleve bedre bekendte med Evangeliets Principper. Japaneserne vare et stort og godt Folk, og det var hans Anstuelse, at Evangeliet vilde vinde stor Fremgang iblandt dem. Han havde prædiket til Mange, ogsaa indbefattet de jekkeriske Missionærer, og en god Indflydelse var tilvejebragt mellem disse Missionærer og Ældsterne. Sproget var vanskeligt at tilegne sig, og Brugen af Tolk var ogsaa forbunden med Besvær. Han følte, at naar Ældsterne vare i Stand til at tale til Folket i Japanesernes eget Modersmaal, vilde Værket stride fremad, thi Mange vare ibrige efter at kjende og forstaa Evangeliets Principper.

Præsident Joseph F. Smith bemærkede til Slutning, at de yngre Ældster i den japanse Mission havde lært Sproget bedst. Ældste Kelsch var nu hæderlig løst fra sin Mission efter at han havde virket en længere Aarrække i denne Tjeneste.

Mødet om Eftermiddagen Kl. 2.

Apostel Rudger Clawson læste et Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog, hvorefter det fremgik, at Kundskab om Præstedømmets Orden skulde komme ovenfra, og naar Guds Tjenere, ifklædte med denne Fuldmagt og Myndighed, stode frem og talede under den Hellig-Lands Inspiration, havde det ligesaa megen Betydning som den hellige Skrifts Sandhed. Mange

fandt det besynderligt, at der saa ofte tales om Tiendeloven og Bisdomsordet; men hertil vilde han sige, at saa længe alle Kirkens Medlemmer ikke udførte deres Pligter eller levede i Overensstemmelse hermed, var det stadig nødvendigt at hendraage Opmærksomheden paa disse Emner.

Ældste Andrew Kimball, Præsident over St. Josephs Stav, meldte, at han havde rejst ca. 2,000 engelske Mile for at overvære denne Konference, og han vidste, med hvilken Glæde Folket hjemme i hans Stav vilde lytte til Beretningen om Konferencen. I St. Josephs Stav, beliggende i Territoriet Arizona, var Landet meget tørt, men ved Hjælp af det kunstige Vandingsystem havde man faaet Landet frugtbart.

Ældste William T. Jack, Præsident over Cassia' Stav, og Ældste Samuel R. Bennion, Præsident over Utahs Stav, rapporterede, at Tilstanden blandt de Hellige paa disse Steder var særdeles god, og en stærk aandelig Udvikling gjorde sig gjældende.

Ældste Frank Y. Taylor, Præsident over Granite Stav, havde særlig lagt Vægt paa at belære de lavere Grader af Præstedømmet om deres Pligter og havde i denne Undervisning haft særdeles Held med sig.

Apostel Matthias F. Cowley formanede til saa vidt muligt at lade alle Strids spørgsmål, som opstod mellem Kirkens Medlemmer, afgjøre af de lokale Myndigheder og ikke bebyrde Kirkens Ledere med Sager, som i Virkeligheden burde afgjøres af Lærerne, Biskops- eller Højraadet i vedkommende Stav. Det var nødvendigt for de Hellige at vise Agtelse og Tillid til Præstedømmet.

Præsident Joseph F. Smith sagde, at til denne og den foregaaende Dags Talere havde man fortrinsvis valgt Missions- og Stavspræsidenterne i det Hjem at give Folk Indblik i Arbejdet, som udføres uden for Kirkens Centrum, og tillige i den Hensigt at lade Folket selv bedømme, om disse Mænd havde Aanden af deres Kaldelse.

Da Tabernaklet ikke var i Stand til at rumme den store Mennekesmasse til Konferencen om Eftermiddagen, saa' Kirkens Myndigheder sig nødsagede til at aabne Assembly Hall, og da denne heller ikke var tilstrækkelig, blev et stort Friluftsmøde arrangeret.

I Assembly Hall talede flere af Stavspræsidenterne, der alle bar Vidnesbyrd om den fremadstridende Udvikling paa alle Omraader hos de Sidste-Dages Hellige, bl. A. havde en Stav i 18 Aar fordoblet sin Befolkning fra 3,000 til 6,000.

Apostel Reed Smoot paaminde de Hellige om ikke at sætte sig i Gjæld og erindre at oplægge deres Korn, saa at de kunde værge sig, naar Hungerensnøden indtraf.

Apostel Abraham D. Woodruff omtalte, at Tørken, som i tidligere Aar var en af Utahs Plager, havde bortstræmmet Kirkens Tjen-

der, og paa denne Maade havde dens Pionerer været i Stand til at holde fast paa Landet, ja selv om en Ting syntes uheldig, var den som Regel godt for noget Andet.

I Friluftsmødet talede bl. A. Ældste George Christensen, Borgmester i Mt. Pleasant, og som er godt bekendt blandt de skandinaviske Hellige.

Søndag Aften afholdtes i Tabernaklet en Søndagskolekonference. Talerens Bemærkninger drejede sig udelukkende om Søndagskolesagen og vare af megen Interesse.

Søndagskolerens Medlemsantal iberegnet Lærerne er 125,000.

Præsident Canute Peterson død.

Tirsdag Morgen den 14. Oktober modtog Præsident Anthon H. Lund, Salt Lake City, telegrafisk Meddelelse om, at hans Svigerfader, Canute Peterson, Præsident over Zions sydlige Sanpete Stav, var afgaaet ved Døden i Ephraim. Efter et Aars tiltagende Sygdom kom Døden stille og langsomt over den aldrende Mand og omstiftede hans Tilværelse her med en lysere Sære. Han hørte til en af disse ædle Mænd, hvis Karakterstyrke og Udholdenhed ikke veg bort under Livets Prøver, og som helligede sit Liv til Herrens Tjeneste, hvorfor hans Minde vil holdes i Ære af de kommende Slægter. Han var den anden Skandinaver, der annammede Evangeliet i Amerika, længe før det blev forkyndt i vore Lande. Tillige var han den trettende i Rækken af de Præsiderende over den skandinaviske Mission.

I det følgende give vi nogle biografiske Notitser om ham:

Canute Peterson fødtes den 13. Maj 1824 i Gidsfjord, Hardanger, Norge. Sammen med sine Forældre udvandrede han i 1837 til Amerika og nedsatte sig i La Salle County, Illinois, hvor han antog Evangeliet og blev døbt den 12. August 1842. Medens han var paa et Besøg i Nauvoo 1844, blev han ordineret til en Halvfjerds og kaldet til at indtræde i den aktive Tjeneste og udførte sin første Mission til Wisconsin 1844—45, hvor Evangeliet prædikedes med stor Virkning til Nordmænd og andre, flere døbtes og en Gren af Kirken organiseredes. I 1849 rejste han til Utah i Forening med sin Hustru, Sara Ann, som han havde ægtet under Rejsen, og bosatte sig i Salt Lake City, hvorfra han i 1850 sammen med andre blev kaldet til at opbygge Byen Lehi, Utah County, og det var under Opholdet der, at han blev valgt til at udføre en Mission til Norge. I Selskab med to andre Ældster ankom han til Risør, Norge, den 10. Maj 1853, missionerede i Risør, Brevig og Frederikstads Grene med de omliggende

Landsele i nogle faa Maaneder, og mange bleve tillagte Kirken. Han blev da af Præsident Hogan bestiftet til at gaa til Christiania for at aabne Døren for Evangeliet. Efter et stort Arbejde, Gjenvordigheder og megen Modstand fra baade de civile og geistlige Autoriteter organiserede han en Gren af Kirken der den 8. December 1853. Endskjønt Uldsterne mødte stærk Modstand og mange Besværligheder og ikke anerkjendtes som Kristne blandt de protestantiske Sætter, velsignede dog Gud deres Arbejde, og Christiania Gren var snart en af de mest blomstrende i Norge. Efter en fireaarig Mission vendte han tilbage til sit Hjem og blev i 1867 kaldet til Biskop i Ephraim, Sanpete County, hvor han fik Anledning til at spille en Rolle som Fredsmægler. Ved denne Tid vare nemlig Indianerne meget fjendtlig sindede og førte stadig Strid med de hvide Nybyggere, som havde lidt betydelig under deres Plyndringer. Disse Fjendtligheder ophørte først efter adskillige Aar, da ti af de ledende Indianere kom til Biskop Petersons Hus for at forhandle om Sagens Vilkaar, og Mødet resulterede i en fredelig Overenskomst, der aldrig siden blev brudt. Siden efter blev han almindelig kjendt blandt Indianerne under Navn af „den hvide Fader“, som de havde lært at elske og respektere. I 1871—73 præsiderede han over den skandinaviske Mission og udførte et ærefuldt Arbejde. I Aaret 1877 bestiftedes han af Præsident Brigham Young til at præsidere over Sanpete Stav, der i 1900 blev delt i den nordlige og sydlige Del, og over sidstnævnte præsiderede Canute Peterson til sin Død. For adskillige Aar tilbage blev han ordineret til Patriark og beklædte denne Plads med Hæder. Hans Begravelse fandt Sted fra Ephraims Tabernakel den 18. Oktober under stor Deltagelse.

Den 15de November 1902.

Livet før og efter Døden.

Flere fortræffelige Ideer om Aarsagen til, hvorfor Troen paa et tilkommende Liv øjensynlig aftager mer og mer i vore Dage, fremsættes i en Artikel i Contemporary Review. Forfatteren udleder Grunden til den almindelige Opfattelse om det tilkommende Liv gennem de bestaaende Overleveringer fra den mørke Tidsperiode. De bære jo Præg af hin Tids indskrænkede Synsmaade, en videnskabelig Bankundighed og den stadige Tilbagevenden til det overnaturlige; af denne Aarsag er det ikke til at forundres over, at disse Forestillinger ophøre at tilfredsstille vor

Slægt, for hvilken Universets Fænomener have været oprullede som i et storflaet Panorama.

I Mod sætning til de almindelige indviklede Begreber om Tilværelsen efter Døden, henviser Forfatteren til den opstandne Frelser som det betegnende Grundlag for den ideale Sandhed. Da han gik frem af Graven, skete det ikke som et uberørligt eller usforetagsomt Væsen, men tydeligt og lydeligt. Ja, tværtimod, hans opstandne Legeme var det fuldkomne Udtryk for hele det Liv, der besjælede det forud, — endnu bærende „Mærkerne“ af hans Lidelse og Død var det med eet i Stand til at overbevise hans sørgende Disciple om Ligheden paa ethvert Punkt og det med et saa overvældende Indtryk, at ingen større Visshed kunde tilvejebringes, og deres Sind kunde ikke modtage nogen dybere Forstaaelse om den virkelige Forbindelse mellem det jordiske og ikkejordiske Liv. „Det er mig selv,“ — Jeg'et, hvis Erfaringer før Døden har saa uudslættelig paa-virket ethvert levende Væsen, at det end ikke vilde naa sit fuldstændige Udtryk, med mindre at selve de fysiske Egenheder tilkjendegav dets forrige Viden, Attraa og Videnskab. Heraf drager Forfatteren følgende Slutning:

„Der kan ikke være nogen tydeligere Lektie end denne paa det menneskelige Livs Sammenhæng før og efter Døden. Ubdødelighedstanken, som saadan maa bestyrkes af vort eget Sinds Indsigt, dersom vi ønske at optage den; thi Livet herefter vil være det samme „Jeg“ til enhver af os, den samme egne Personlighed, der tilbageholder „Mærkerne“ og Grindringerne under Lidelse og Sorg, Glæde og Lykke, der i Forening udgjøre Jordelivets Tilfiskelser, og i det hele ere saa almindelige, at de ere bleve fælles for Menneskene og dog saa tydelige og ejendommelige i hver enkelt Tilfælde, at intet andet vil blive eller kan være fuldt ensbetydende med det.“

Et meget paafaldende Træk i denne Bevisførelse er Klarheden, hvor-med Forfatteren viser en saa tydelig „mormonisk“ Læresætning, der gradvis griber om sig blandt de Tænkende i Nutiden. Man begynder at indse, at den danner den eneste sande Løsning paa Tilværelsens store Gaade. Kun dersom Døden ses paa som et Obergangsled til et andet Liv, for hvilket det nærværende blot er en Forberedelse, som Skoleaarene for den opvoksende Myndling, kan dette Liv have nogen fuldstændig Mening. Kun naar det klart forstaaes, at Livet, Personligheden, Ejendommeligheden fortsættes hinsides Graven, kan der være en Hensigt med vort Arbejde og selvopofrende Bestræbelser for Udviklingen af de ædle Egen-skaber, der ere nedlagte i os som menneskelige Væsner.

Naar dette fuldt forstaaes, vil det foraarsage en vidunderlig Forandring i de almene Anliggender; thi Forretninger, sociale Affærer, Undervisning og Opdragelse, Politik og alt Andet vil antage en hel anden Karakter, naar en saadan Indsyndelse paa vor fremtidige Tilværelse er fuldt ud virkeliggjort.

Ankomst og Beskikkelse. Den 1. November ankom elleve VEdster fra Utah og een VEdste fra Idaho til Kjøbenhavn for at optage en Misjonsvirksomhed i Skandinavien. De beskikkedes til at arbejde i følgende Konferencer: I Kjøbenhavns: Hans J. Christiansen fra Logan, Joel M. Poulsen fra Richfield og Alma E. Rasmussen fra Salt Lake City. I Aarhus': Niels P. Anderson fra Glinore. I Kristianias: John M. Thorup fra Salt Lake City. I Bergens: Arel L. Fikstad fra Salt Lake City og Alma E. Hansen fra Brigham City. I Trondhjems: George A. Knudsen fra Salt Lake City. I Malmös: John L. Johnson fra Weston, Idaho. I Stockholms: Joseph F. Quist fra Salt Lake City. I Sundsvalls: Peter M. Andersen fra Mt. Pleasant og Alfred B. Helquist fra Koosharem.

Afsløsning. Følgende VEdster ere blevne tilladte at rejse til deres Hjem efter Udførelsen af en god Misjon og afløst med VEdre fra de paagældende Konferencer: Fra Kjøbenhavns: Hans J. Jobell. Fra Aarhus': Jens E. L. Breinholt. Fra Kristianias: Carl Nielsen og John L. Christiansen. Fra Bergens: John H. Berg. Fra Trondhjems: Charles J. Olsen. Fra Stockholms: Martin L. Lee.

Beskikkelse. Lokal-VEdste Morten A. C. Nicolaysen af Kjøbenhavns Gren er beskikket til at arbejde paa Misjonskontoret i Kjøbenhavn som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“.

VEdste James Mosen af Trondhjems Conference er beskikket til VEdste Charles J. Olsens Efterfølger som Trondhjems Conferencepræsident.

Lokal-VEdste Carl Edvin Hofmejer af Stockholm beskikkedes den 4. November til at virke som Misjonær i Stockholms Conference.

Forflyttelse. Følgende VEdster ere forflyttede: Joseph Nelson og Niels Larsen fra Bergens til Kjøbenhavns Conference. Frederik Hansen fra Bergens til Aarhus' Conference. Abraham J. Sørensen fra Sundsvalls til Malmös Conference. Carl H. Carlsson fra Kjøbenhavns til Göteborgs Conference efter at han har udført et i alle Henseender tilfredsstillende Arbejde paa Misjonskontoret i Kjøbenhavn siden 1. Juli 1902.

— **Grensforstanderne** anmodes om at gjøre sine Regnskaber i Orden, saa at der ikke skal blive Spørgsmaal om nogen Tøven for de fuldstændige finansielle Rapporterets Udfærdigelse for Aaret 1902. Rapporterne bedes indsendt allerseneft den 2. Januar til vedkommende Conferencepræsidenter.

Konferencen i Bergen.

De Sidste-Dages Helliges halvaarige Conference i Bergen afholdtes den 11., 12. og 13. Oktober 1902 i Bergens Grens Forsamlingslokale, Kong Oscars Gade 5, og overværedes af Misjonspræsident Anthon L.

Stanchy, Konferencepræsident Peter Jensen samt alle de i Konferencen arbejdende Missionærer.

Lørdag den 11. Oktober Kl. 4 Efterm.

Tiden overlodes til Missionærene for at afgive Rapporter over deres Virksomhed og at udtale deres Følelser i Korthed.

Ældste Søren Anderson berettede, at Tilstanden i hans Arbejdsmark, Aalesunds Gren, var god; Medlemmerne vare trofaste og Møderne bedre besøgte af Fremmede end tidligere. Hans Rapport stadfæstedes af Ældste Hans P. Poulsen, som ogsaa havde virket i Aalesunds Gren.

Ældste Niels C. Mortensen meddelte, at Bærket gjorde god Fremgang i Bergens Gren, hvilket ogsaa stadfæstedes af hans Medhjælper, Ældsterne Andrew Thorpe og Christen Jensen.

Præsident Peter Jensen udtalte sin Tilfredshed med det af Brødrene i Bergen udførte Arbejde.

Ældste Joseph B. Jeppsen gav Beretning over sin Virksomhed i Sogn, hvor Folket viste Venlighed mod Missionærene, men kunde sjælden træffes hjemme. Hans Beretning stadfæstedes af Ældste Martin Mangelson, som tilføjede, at mange Bøger og Skrifter vare udsprede i Sogn.

Ældste Joseph Nelson berettede, at Haugesund i Løbet af et Aar havde været gennemmissioneret fire Gange; men de fleste af Byens Jndvaanere vare fjendtlig sindede mod Missionærene, uagtet Møderne vare nogenlunde godt besøgte.

Ældste Niels C. Thompson glædede sig over sit Arbejde, men havde gjort bedre Fremgang i Amerika, hvor han tidligere havde arbejdet som Missionær.

Ældste John H. Berg sagde, at Møderne i Stavanger bleve kun lidt besøgte af Fremmede; men at de Hellige, som udgjorde Grenens Medlemsantal, vare gode og trofaste.

Ældste Niels Larsen talede om det nødvendige i at samle Slægtregister.

Ældste Frederik Hansen berettede, at Fremgangen i Eggersunds Gren ikke var aldeles tilfredsstillende. Nogle af Medlemmerne vare gode; andre derimod ikke, hvilket Vidnesbyrd stadfæstedes af Ældste Ernest F. Jørgensen.

Præsident Anthon L. Stanchy udtalte sin Tilfredshed over de afgivne Rapporter og opmuntrede Missionærene til at besøge deres Venner om Aftenen, naar Folk i Almindelighed kunde træffes hjemme. De maatte altid holde sig ydmyge for Herren og ikke tillade Nationalsfølelse at have nogen Indflydelse over dem.

Lørdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Præsident Peter Jensen bød de Forsamlede Velkommen og forstyrede dem om, at de i Løbet af Konferencen kun vilde høre det, som kunde gjøre dem vise til Salighed.

Ældste Ernest F. Jørgensen talede om Præstedømmets Magt og

Myndighed og Kirkens Organisation i Overensstemmelse med den oprindelige Kirkes Mønster.

Ældste John H. Berg talede om den store Fremgang, som det store Sidste-Dages Værk havde gjort, og opmuntrede de Hellige til at leve et exemplarisk og dydigt Levnet, saa at de kunde kjendes paa deres Frugter.

Ældste Frederik Hansen holdt en kort Tale om Evangeliets Principper.

Koret sang: „Jeg vil prise min Fader stor“.

Præsident Anthon L. Stanchy hilsede de Tilstedeværende fra de Hellige i andre Konferencer og formanede Alle til at lægge Vind paa indbyrdes Kjærlighed og Hengivenhed for Guds Sag; sagde, at vi levede i den ellevte Time, da Herren havde udsendt sine Tjenere til at arbejde i sin Vingård for sidste Gang, og hentydede til Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse.

Søndag den 12. Oktober Kl. 11 Form.

En Søndags-skole-Konference afholdtes, ved hvilken Vejlighed et særdeles godt Program bestaaende af Sange, Deklamationer og udenads Bibel-læsning udførtes. De mindre Børn under Søster Bertha Johannsens Vejledning fremsagde Fadervor og de ti Bud, og Søster Josephine Olsen holdt et kort Foredrag over Jesus som Lærer. Til Slutning talte Præsidenterne Peter Jensen og Anthon L. Stanchy belærende til Skolen. Sidstnævnte spurgte Børnene om, hvor mange af dem, der havde holdt deres Morgenbøn. Som Svar rakte Alle Hænderne i Bejret. Taleren formanede Børnene til Lydighed mod deres Forældre og at erindre, hvilke store Opoffelser deres Mødre havde gjort for dem.

Søndag Eftermiddag Kl. 4.

Ældste Niels C. Thompson bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjen-givelse, Profetiernes Opfyldelse og Nødvendigheden af ny Åbenbaring.

Præsident Peter Jensen foreslog Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Koret sang: „Hvad var skuet udi Himlen“.

To Nykonstruktions-Telegrammer i Anledning af Konferencen bleve oplæste, nemlig et fra Søster Jverjen i Kristiania og et fra Søster Torgensen i Alesund.

Præsident Stanchy omtalte nogle Tildragelser fra sit Missionsliv i sine yngre Dage og paaviste, hvor farligt det var for Nogen at forandre Jesu Kristi Evangelium eller prædike det paa nogen anden Maade, end som det prædikedes fordem af Paulus og de andre Apostle.

Søndag Aften Kl. 8.

Ældste Søren Anderson holdt en kort Tale om Evangeliets første Principper.

Ældste Niels Larsen talede om Troens gradvise Udvikling og om Nødvendigheden af, at Menneskene indsaa Jordelivets Betydning og Maaden, hvorpaa Herren vilde tilbedes og dyrkes af sine Skabninger.

Koret sang: „Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kjær“.

Præsident Anthon L. Skanhy talede om Evangeliets forskjellige Naadegaver, der uddeltes til de Troende ifølge Herrens Willie, og forklarede Aarsagen til den Forfølgelse og Modstand, som bestandigt stillede sig i Bejen for Guds Værk. Han formanede de Hellige til Dyd og Rettskaffenhed og til altid at vise deres Medmennesker et følgeværdigt Exempel; omtalte Forholdene hjemme i Zion, og hvorledes Folket i Amerika gradvis lærte at forstaa og erkjende de Helliges sande Karakter og at omtale dem paa en mere sandsfærdig Maade end tidligere. Han bar til Slutning et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Kristi sande Kirkes Oprettelse paa Jorden i vore Dage.

Mandag den 13. Oktober Kl. 10 Form.

Et Præstedømsmøde afholdtes, ved hvilken Lejlighed Konferencepræsident Peter Jensen afgav en samlet Rapport, hvoraf fremgik, at følgende Arbejde var bleven udført i hele Konferencen siden sidste Maj: 1836 Bøger solgte, 455 Bøger bortlaante eller bortgivne, 5,232 Skrifter udsprede, 6,183 Fremmedes Huse besøgte, 1,081 evangeliske Samtaler og 214 Møder holdte, 49 Søndagskolemøder afholdte, 25 døbte og 14 Børn velsignede. Der fandtes i Konferencen tre Søndagskoler, to kvindelige Hjælpeforeninger, en Ungdomsforening for Kvinder og 75 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne“.

Præsident Anthon L. Skanhy talede belærende til Brødrene.

Missionærerne bleve anviste deres forskjellige Arbejdsmarker i Konferencens respektive Grene som følger; Bergen: Peter Jensen og Niels C. Mortensen. Adresse: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Malesund: Søren Anderson og Christen Jensen. Adresse: Sverbys Hus, Malesund.

Haugefund: Niels C. Thompson og Andrew L. Thorpe. Adresse: Danielsgade 14, Hæjseløen, Haugefund.

Stavanger: Hans P. Poulsen og Joseph B. Jeppesen. Adresse: Værksgade 45, Stavanger.

Ekerfund: Ernest F. Jørgensen og Martin Mangelson. Adresse: M. Petersens Hus, Ekerfund.

Mandag Aften afholdtes et kvindeligt Hjælpeforenings-Møde, hvor tilfredsstillende Rapporter bleve aflagte over Foreningens Virksomhed i den senere Tid, og Præsident Skanhy talede belærende til Søstrene.

Frederik Hansen, Skriver.

Konferencen i Trondhjem.

Et halvårligt Konferencemøde af de Sidste-Dages Hellige afholdtes i deres smukke Lokale, Rosenborggade 20, Trondhjem, den 18., 19. og 20. Oktober. Anthon L. Skanhy, Præsident over den skandinaviske Mission, Charles F. Olsen, Præsident over Trondhjems Konference, samt de i Konferencen virkende Missionærer vare tilstede.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencen aabnedes paa sædvanlig Maade under Ledelse af Konferencepræsident Charles J. Olsen, der hilsede de Forsamlede, bød dem Velkommen og udtrykte sin Glæde over, at saa mange af de Sidste-Dages Hellige vare komne tilstede for at lytte til Guds Ord; han haabede, at denne Konference maatte blive til Velsignelse.

Ældste James M. Petersen forklarede, at vi Missionærer fra Zion ikke vare her for at forkynde Folket noget nyt; men vi udsendtes med det samme Evangelium, som Jesus forkyndte sine Omgivelser, og intet andet kunde frelse Menneskene.

Ældste Milton H. Knudsen fremholdt, at Kristus havde lagt en bestemt Plan til Menneskenes Frelse, og at ved ham var Forsoningen udført for Adams Overtrædelse, men denne Forsoning kom os kun suldt ud tilgode, naar vi abløde denne Plan, saaledes som den atter var gjen-givet til Jorden i denne Tid og Slægt.

En Kor sang „Halleluja“ blev affungen.

Ældste Arthur Halvorsen fremførte mange Beviser fra Bibelen, efter hvilke Herren havde lovet at sende Engle til Jorden førend hans anden og herlige Tilkommelse.

Præsident Anthon L. Skanchy fortalte, at mange behagelige Minder knyttede sig til denne By og dens Indvaanere, idet han var opvoget paa denne Plads, og han havde med sin barnlige Kjærlighed lært at elske Folket dersteds. Han omtalte ogsaa sine Ungdomserfaringer der. Herren lovede ved sine Profeters Mund, at han vilde velsigne dem, som ønskede at gjøre hans Villie; denne Forjættelse var bleven opfyldt paa ham og mange andre fra denne By saa vel som fra andre Steder. Herren havde sine Sendebud ude for at byde Menneskene allevegne at omvende sig og tro paa ham, som havde skabt Himmelen og Jorden.

Søndag Formiddag Kl. 10

afholdt Søndagskolen sin Examen, og dens Program, der bl. A. bestod af Jubelsang med Text af Rasmus Rasmussen og Musik af Charles J. Olsen, blev godt sunget af Børnene. Efter Programets Udførelse rettede Præsident Anthon L. Skanchy flere Spørgsmaal til Børnene, som de besvarede tilfredsstillende. Af Skolens Rapporter fremgik det, at den stadig gjorde Fremgang og havde 85 Medlemmer, hvoraf 75 tilhøre Forældre uden for Kirken. Forstanderen, Hans J. Karlsen, sagde, at Skolens Undervisning havde Bibelens Lærdomme til Grundlag.

Søndag Eftermiddag Kl. 4.

Ældste Ezra B. Jensen afgav Beretning om sin Virksomhed i Nordland siden sidste Konference. Den store Fordom der mod de Sidste-Dages Hellige var forsvunden. Venner vare komne dem i Møde, hvor de før havde fundet Fjender. Han opfordrede til at „prøve Alt og beholde det Gode“, thi den gamle Overtro, at „enhver bliver salig ved sin Tro“, var ikke holdbar overfor Bibelens Lærdomme. Han fremdrog flere Beviser paa, hvorledes Historiens Dom gjentager sig selv, naar Menneskene ere uvillige til at lytte til den gode Røst. Et godt

Budskab er atter forkyndt for Verden, men den er uvillig til at adlyde det.

Ældste Ole Hansen gav en kort Rapport over sit Arbejde i Stenbjerg og sagde, at kun eet Evangelium kan være ret; thi om Noget prædikede Evangeliet anderledes end Apostlene, saa vilde det være en Forbændelse. Han bar Vidnesbyrd om, at vi som Missionærer vare udsendte for at prædike det samme Evangelium for uden Løn og Betaling

Konferencepræsident Charles J. Olsen foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og alle Forslag vedtoges enstemmigt, hvorefter Koret sang: „Hvil fra dit Arbejde“.

Præsident Stanchy udtrykte sin Glæde over de afslagne Rapporter og sagde, at endskjønt Brøderne, som havde talt, vare usfuldkomne i Sproget, havde Herren dog udsendt dem for allevegne at byde Menneskene omvende sig fra deres Synder og blive døbt med Begravelsens Daab i Vandet til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Han omtalte paa en tydelig Maade, at Gud er et personligt Væsen og henviste til Herrens Møde med Abraham, Jakob og Moses, som talede Ansigt til Ansigt med Gud, ligesom en Mand taler med en anden. Der blev sagt om Kristus, at han var sin Faders udtrykte Billede; og med det samme Legeme, som han besad i sin jordiske Tilværelse, opstod han paa den tredie Dag; kort efter holdt han Maaltid i Selskab med sine Disciple; han bad dem føle paa sig, for at de ikke skulde antage ham for en Mand, og med det samme Legeme opfoer han til Faderen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Ældste Elias S. Larsen bar Vidnesbyrd om, at Guds Kirke var gjenoprettet paa Jorden og organiseret ligesom i fordums Tid med Apostle, Profeter og de andre nødvendige Embedsmænd. Selv om det kun er et Mindretal, der antager vort Budskab, er det intet mindre Bevis for Sandheden deraf, end det var, da Jesus og hans saa Disciple paa deres Tid forkyndte det samme Budskab for Folket.

Ældste Moroni K. Petersen bar Vidnesbyrd om, at den Engel, som Johannes saa' i Synet paa Den Patmos (Joh. Ab. 14: 6.), havde gjæstet Jorden.

Ældste Hyrum N. Andersen bemærkede, at han, da han var otte Aar gammel, blev døbt med sine Forældres Samtykke, fordi han var i Stand til at forstaa, hvad han gjorde; thi det var i Overensstemmelse med Herrens Ord, at det var dem, der troede, der kunde blive døbt.

Koret sang Hymnen, som blev forfattet i Anledning af Missionshusets Indvielse i Kjøbenhavn.

Præsident Anthon S. Stanchy henvendte nogle rosende Ord til Sangkoret og dets Leder, Konferencepræsident Charles J. Olsen, for Sangenes smukke Udførelse. Det var ham en Glæde at kunne fremlægge noget saa skønt som Evangeliets Budskab i denne Stad, hvor han havde haft sin Barndoms Dage. Mange havde spurgt, hvorfor „Mormonerne“ vare saa forhadte. Han sammenstillede det med et andet Spørgsmaal: hvorfor Nazareerne i sin Tid bleve saa forhadte. Vi vare ikke af Ver-

den, og ligesom hine lærte vi Folket at afholde sig fra Synd og Uguedighed. Og hvis de ikke gjøre dette, kunne de ikke indkomme i vort Samfund og langt mindre staa der; thi det gode Træs Frugt kan ikke være daarlig. Derksom man lagde Mærke til vore Folk, vilde man finde, at Øvrigheden havde ingen Besvær med dem. Verden vilde lære at indse, at man havde rettet uretsfærdige Bestyldninger mod dette Folk, som havde prøvet at leve sit Liv saaledes, at det kunde være som en aaben Bog. Folket i Utah bliver ogsaa bedre forstaaet nu til Dags af de Tusinder af Fremmede fra Amerika og Europa, som hvert Aar besøge Landet og lære at kjende Folket, som det lever.

Konferencepræsident Charles J. Olsen takkede de Tilstedeværende for den Opmærksomhed og Orden, de havde udstyret under Møderne, hvorefter der sluttedes med Sang og Taksigelse af Præsident Anthon L. Skanckh.

Lørdag og Mandag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærene i Konferencen afgave deres Rapporter over den forløbne halvårlige Virksomhed. Mange gode Raad og Instruktioener bleve givne af Præsident Anthon L. Skanckh og Charles J. Olsen.

Den afgivne Rapport over Virksomheden lød saaledes: 6,981 Skrifter og 3,041 Bøger vare uddelte; 5,018 Fremmedes Huse besøgte; 1,629 evangeliske Samtaler holdte; 138 Møder afholdte; 8 døbte og 3 Børn velsignede.

Missionærene bleve kaldede til at virke i Konferencen i hver sin Gren som følger: I Trondhjem: James Monsen, Rasmus Rasmussen og Charles D. Larson; i Kristiansund: Milton H. Knudsen og Moroni K. Petersen; i Stenkjær: Ole Hansen og James W. Petersen; i Bodø: Ezra P. Jensen og Elias Larsen; i Røros: Arthur Halvorsen og Hyrum Anderson.

Mandag Aften afholdt den kvindelige Hjelpeforening sit Aarsmøde. Af Beretningerne fremgik det, at et stort og velsignelsesrigt Arbejde var udført. Efter Programmets Udførelse talte Præsident Anthon L. Skanckh belærende til Søstrene.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdtes et Grensmøde, i hvilket Konferencepræsident Charles J. Olsen blev hæderlig løst fra sit Arbejde i Konferencen; derefter blev James Monsen foreslaaet og enstemmig opholdt som Præsident for Trondhjems Konference og Rasmus Rasmussen som Forstander for Trondhjems Gren. Præsident Anthon L. Skanckh og andre tilstedeværende Brødre takkede Broder Charles J. Olsen for hans store Arbejde i Konferencen og som Leder for Sangforet.

De behagelige Sammenkomster i disse Dage sluttedes Onsdag Aften med en vellykket Koncert af Sangforet under deres tidligere Leder.

I n d h o l d.

Kirkens 73. Halvaarskonference . . .	337	Antomst og Bestikkelse, Afsløsning,	
Præsident Canute Petersen død . .	343	Bestikkelse og Forslyttelse . . .	346
Red. Bem.		Konferencen i Bergen	346
Livet før og efter Døden	344	Konferencen i Trondhjem	349

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanckh**, Korsgade 11.

Trukt hos F. E. Wording (B. Petersen).